

950.

*Dark matter constitutes 80% of the matter in the Universe.
(Wikipedia)*

Невидима е Тъмната материя
Във Космоса безмислено голям,
Природата изпитва недоверие
И важните си тайни крие там.

Там може би се пазят молекулите
На братството, мира и любовта,
Недосегаеми за велзевулите
От видимите части на света.

Очаквам нявга Тя от съжаление
Към лутащия се човешки род
Да ни дари с библейско разрешение
Да вкусим от невидимия плод.

И ще се сбъднат всичките мечти...
Аз ще повярвам ако вярваш ти.

951.

Душевната нагласа на палача
Е част от неговия занаят;
Палачът заедно с гробокопача,
Са винаги били в един отряд.

Палачът си попълва формуляри,
Че на управата ще служи с чест,
Че произхожда от добри другари –
Борци за справедливост и прогрес.

Че ще се труди даже извънредно,
Щом службата налага му това
Ако е нужно тайно и безследно
Да се отреже нечия глава.

Той скромнен е за своите заслуги:
“И аз работя като всички други.”

952.

Аз искам да напиша реквием
Не за човек и не за група хора,
А за прекършения свят подем
И краха на духовната опора.

“Шуми Марица” беше боен химн,
Под който са плющяли знамената
И във атака през барутен дим
Са мрели на България чедата.

Предателят със хитрост го уби,
Защото не понася тази песен
И всеки честен гражданин скърби,
От ада на неправдата потресен.

Но ще възкръсне бойният кураж
И пак ще пеem “С генерала наш!”

953.

Когато жестокост мореше страната
И робът в хомота бе впримчен до гроб,
Съвети му даваха умни събратя
За помощ да търси арменския поп.

Но робството свърши, изгря свободата
И робът от нея бе ярко огрян,
Арменският поп не остана в играта
И бе заменен от един омбудсман.

Различен ли е омбудсманът от попа? –
Това е безспорно основен въпрос,
Харесват го важните хора в Европа,
Но не и в дома на несретника прост.

За този човек “омбудсман” означава,
Че няма законност във тази държава.

954.

Нечовекоподобно същество
Със ланец на врата за красота,
Доцент и доктор по не знам какво
Решава за живота и смъртта.

Лекарствата са в неговата власт,
Кому да се дадат посочва той
И тихо без да повишава глас
Проправя път към вечния покой.

Той преценява кой ще има шанс
Да поживее още някой ден
По силата на сложен пасианс,
Видът на който е засекретен.

Прилича на подбор с нацистка палка...
Не, има разлика. Но тя е малка.

955.

Изглежда странно милиони хора
За музика да възприемат врявата
И врявата те слушат за отмора,
Душевно наслаждение им дава тя.

Не е ли този факт закономерен
И свързан с подсъзнателни проблясъци
На спомена за праотеца черен,
Израстнал в свят от първобитни крясъци?

Изконно е заседнала в душата
Маята на първичните диващини,
Те постоянно търсят си правата
И отмъщават с шум срещу заплащане.

Той ръкопляскания предизвиква
У всяка още неузряла тиква.

956.

Бе най-добрият майстор на планетата
По данните научни в чекмеджетата,

Надушваше ги като гладен пес
Със много устрем и със малко чест.

Крадеше със охота от колежките
Експериментите им и бележките...

Вместо в затвора като плагиат
Провъзгласен бе за лауреат,

А Справедливостта за съжаление
На Оня свят почива във забвение.

Така нареченият “учен свят”
Прие крадеца като свой събрат.

Той има титла, стана “благородие”,
Но си остана същото безплодие.

957.

Желаете ли точно да измерите
Съкровищата на милиардерите?

Списания нарочни се издават
И на въпроса отговор представят.

От страниците също ще узнаете
С какви играчки скъпи си играят те,

Как си похапват трюфели, омари,
И притежават яхти и ферари,

Как си купуват титли и чиновници
И няколко вагона със любовници.

Но винаги остава нещо скрито,
Кое то те прикриват упорито –

Автомоболите, парите, вилите,
Доколко честно са ги придобили те.

958.

От целите на Добродетелта
Изглежда Правдата е най-неясна,
Неизлечима е като Смъртта
И също като нея безучастна.

Те се заместват в този тъжен свят,
Едната чакаш, другата пристига,
Подхранени със божа благодат –
Две части на невидима верига.

Увличат се във обща надпревара,
Напредъкът шуми нашир и длъж
И нова става всяка мисъл стара,
Светът за да остава вечно същ.

А бъдещето, още неродено,
За гробище е предопределено.

959.

Избраха предводителя с любов,
Дариха го с доверие и слава,
Пари му дадоха и благослов
Да управлява бедната държава.

И той се справи като лаком вълк,
Забогатя за няколко години,
Натрупа планини от външен дълг,
Но даде милиони на роднини.

Намразиха го. Късно може би.
Не пускаше той на властта юздите,
Мнозина сънародници изби,
Останалите са като пребити.

Прииждащото ново поколение
Омразата превърна във презрение.

960.

Религията има абонати
Сред целия голям човешки род
И те изплащат тлъстите заплати
На папи, кардинали и синод.

Как стана тъй, че хитри богаташи
Въздигнаха във култ един бедняк,
Когото безогледните търгаши
От векове продават с кръстен знак?

Отгде е вярата, че Дух Свети
Без мъж застава дева да зачева
И че Човека той озлочести,

Защото ябълка изяла Ева?
Грехът обаче ще се опрости
Ако се заплатят петнайсет лева.

961.

*В политиката няма принципи.
Има събития. (О. Балзак).*

Земята отхрани
Червени тирани,
Служебно възпети
От сити поети.
Изселваха, биха,
Мнозина убиха,
Невинните селяни
Изпращаха в “Белене” ...
За подлите доноси
Раздаваха бонуси,
Дори факултета
Бе пълен с ченгета.
А цяла България
Стана Ченгесария.

962.

*Jay-Z's annual earning as basketball player
is \$ 63 million.
(Newsweek, 25.10.2010)*

В страните, обявени за свободни,
Пазарът властва с хиляди закони
Из всички кътчета богоугодни
Чрез вестници, пари и микрофони.

Там майсторството на баскетболиста
Е в групата на важните заслуги
И се цени за триста нобелиста...
Така се плаща и на много други.

Пазарът е бездушен. Съвест няма.
Привличат го единствено парите,
Във неговата пъстра панорама
Сантименталности не са открити.

Науката сега не е на мода,
Не влиза тя в мечтите на народа.

963.

Смъртта единствена обединява
Огромното човешко население,
На равенството покровител става
Без привилегии и изключения.

Но има хора несъгласни с нея
И дойде ли на края им годината,
Те искат да празнуват юбилея
Като всестранно украсят кончината.

Поръчват си те жилища задгробни
(Заплащането за огромни суми е)
И чакат при условия удобни
Да се превърнат във щастлива мумия.

Смъртта скептично своя скелет клати
И кани следващите кандидати.

964.

Доверието ценно на тирана
Не се печели с коленопреклонност,
За неговата милост възмечтана
Обикновено нужен е и донос.

Навред тиранът търси враговете
А там, където липсват, ги създава
И неуморно, зиме или лете,
С оловни ласки щедро ги дарява.

Спокойствието без да щем поскъпна
И подлост е разменната монета,
За някои тя трудно е достъпна,
Но за мнозина е общоприета.

Освен за слава и едната чест,
Се борим и да оцелеем днес.

965.

Навярно бъдещите богове
Ще бъдат от компютър програмирани
И всеки своите ще изкове,
Надлежно индивидуализирани.

По мярка и по вкус неповторим
Ще се поръчва новото светилище
И върху жертвения си килим
Човек ще кани бога в своето жилище.

Ще бъде всеки бог опитомен
И хората не ще му бъдат пленници
От първия до сетния си ден
Със помощта на куп лъжесвещеници.

А може би ще спре и надпреварата
На ближния да се разплаква вярата.

966.

По Пенчо Славейков.

Бял дворец се извисява край брега осамотени,
А до него малка къща със две борчета зелени.

Уморен поспрях на сянка аз до тях да си почина
И скръбта си изповяда тя за час и половина:

В мен живее виден учен със децата и жена си,
Той световно е известен, но са кръгли сиромаси.

Имаха си малко дворче, в него и една лехичка,
Но дойдоха земемери и опропастиха всичко.

Построиха там до мене този грозен замък,
От желязо е направен и от дялан камък.

Струва много милиони, той не е за всеки,
Вътре целият заслан е с плюшени пътеки.

Някакъв спортист го купи, вложи си парите...
Ние с моя виден учен си проклехме дните.

967.

Тъй много хора искат да се кланят
На бог, на цар и на какво да е!
Тъй много хора искат да се хранят
С лъжи за опростени грехове!

Но греховете не се опрощават
Нито на този, ни на Онзи свят,
Завинаги в душата те остават
И я петнят с отровния си цвят.

Това, че хладнокръвно си убивал
И хората си хвърлял на свине,
От ближния ти може би си скривал,
Пред собствения съд обаче не!

На себе си не можеш да простиш
И в своя грях ти вечно ще гориш.

968.

Войни за вярата? – Всесветски срам!
Кога ли правдата за тях ще блесне?
За нея досега светът е ням,
А жертвите все още неизвестни.

С предимство са избивани деца...
Какво са за убийците сълзите?
Витае стръв във техните сърца.
“Убитите за вяра са честити!”

Със този кръвожаден боен вик
Са унищожавани народи,
Палача назовавали “велик”,
От бога предопределен да води.

А който е в клането първенец,
От църквата му дават чин “светец”.

969.

*В Унгария по време на въстанието през 1956г майки са
изпращали децата си с бомби под съветските танкове.
Исторически факт.*

Самоубийственият щурм на робите,
Велик и свят във безнадеждността си,
Смущава празниците на особите,
Треперещи за пълните си каси.

Комунистическо ли им е златото
Или с друг някой произход престъпен,
Те всичките са на позора в блатото
И стъпват в крак със дяволския тъпан.

Креци от ужасяващите фотоси
Картината на хиляди избити,
Решили да се разделят с живота си
За неживяните си дни честити.

На жертвите след чезнещия глас
За словоблудството настъпва час.

970.

Подобно на рициново масло
То беше във единствено число,

Наричаше се гордо “Правосъдие”,
На правдата най-силното оръдие.

Но с оглед вътрешните врагове
В нас правосъдията ни са две.

За нарушилите закона граждани
Съд има без пари или с подслаждане –

На баламите – във очите прах,
А който плаща – да краде без страх.

Затуй в затвора няма да намерите,
Осъден някой от милионерите.

Живеят си живот невъзмутим
И славят справедливия режим.

971.

*Бразилски чиновници задължени да четат книги.
в. "Естадо ди Сао Пауло"*

Голяма е купчината от книги,
Които ще оставя непрочетени -
Със занимателните им интриги
И изреченията им заплетени.

Да не четеш понявга е полезно,
На мислите подържаш хигиената,
При все че обещават ти любезно
Секрета на живота и Вселената.

Нараства от година на година
Обилното ни книгосътворяване,
Засипва то света като лавина
Без страх от всяко словозамърсяване.

От този книжен мор за съжаление,
Да се спасиш е рядко изключение.

972.

Старае се усърдно Историка
Да ни даде красиво описание
На жалка личност, станала велика
Чрез фабрикуването на страдания.

А Славата с убийства се прехранва,
С убийства иска трона си да купи
И не един диктатор се заканва
С убийства волята ни да пречупи.

О, колко тежка подлост има скрита
Из дебрите на мъдри съчинения,
В които свободата е убита
По политически съображения!

Щом жертвите са хиляди на брой,
Убиецът минава за герой.

973.

Аз притежавах чуден меден глас
И предано възпявах всяка власт.

Получих куп медали, след което
Дариха ме със вила край морето.

Макар че по душа си бях подлец,
Приживе ме направиха светец.

А вилата, с пристанище бе тя,
И с яхта до крайпътната врата.

Делата ми позорни бяха скрити –
С хвалебствия залъгвах ушите.

Но в ден, когато вече бях велик,
Земята зейна и ме глътна в миг.

Сега във дяволския хор на ада
Солист ме назначиха за награда.

974.

Проникнахме във звездни глъбини
На Космоса в далечните безвремения,
Превзехме най-високи планини
И всеки град днес има академия.

Но в мозъка се крие страшен мрак
Сред гънките на злото подсъзнание,
Там се спотайва звяр под таен знак,
За да руши, а не за съзидание.

Той търпеливо чака своя час
И въпрвки печата на забраната
Желае да направи всички нас
Деца на джунглата и на саваната.

Из неизбродените им пътеки
Там битката е “всеки срещу всеки”.

975.

Свидетелите срещу мафиотите
Наподобяват живи мъртъвци,
Почитани са като патриоти те
И им подготват гробните венци.

Напускат ги доскорошни приятели.
От тях страни и целият им род,
Отказват хитрите застрахователи
Да застраховат техния живот.

Нима настъпва края на епохата
С мечтаната от всички свобода?!
Нарочно ли ни вкарват в суматохата
Призваните да властват господата?

А всъщност пуснала е под гаранция
Убийците съдебната инстанция.

976.

Годината на части се разпада,
Когато ражда някой нов тиран,
Защото Времето не е преграда
По пътя, за тирана начертан.

Цар, император или самозванец,
Той произвежда масова печал,
Дори да бъде вегетарианец
В душата си е вечен канибал.

Когато правдата е във зачатък,
От всички се приема като факт,
Че от тирани няма недостатък
И те се раждат във излишек пак.

А всяко от безумните столетия
Ги щедро надарява с дълголетие.

977.

Да си престъпник днес е привилегия,
Защита имат твоите права
Предимно от съдийската колегия,
Която се издържа със това.

Затворът е изключено условие –
Било би лудост да те сполети,
Щом член си на богатското съсловие,
Ще го избегнеш непременно ти.

За теб важи заветната презумпция,
Че си невинен в тежката вина,
А на съда спасителната функция
Е да посочи своята цена.

И всички вие чувствате се сити,
Обединени здраво чрез парите.

978.

В гората сред бозайници и птици
Висеше дълга светеща реклама
Пред Център по Световните езици:
“От този център по-престижен няма”.

Тук обучаваха за дипломати
Лисици, лешояди и чакали,
Преминали проверка и признати
За хищници с високи идеали.

Обучиха за кратки периоди
Лисица като славей да пропее,
Чакал да срича по латински оди
И лешояд за слама да копнее.

Впоследствие със много адмирации
Заминаха по родните легации.

979.

Ако си принципен си вечно сам,
Със принципи любов не се печели,
“Аз искам справедливост да въздам!”
Е зов на боговете звездочели.

Нагонът към безпринципност е строг,
Но той ни учи как се оцелява,
Човекът е човечец, а не бог,
За правдата той пет пари не дава.

За правдата се пише с много страст,
Но гладните стомаси тя не храни,
Така си мислиш ти, и той, и аз,
И всички хорица онеправдани.

Какво от туй, че гледат ни накриво?!
Със нас е мнозинството мълчаливо.

980.

И внуците ми вече побеляха,
А аз все още се броя за жив,
Не си припомням бащината стряха,
Светът отдавна ми изглежда сив.

Промъкнах се през множество режими,
И от прегръдките им бях ранен,
За някои те бяха нетърпими –
Най-смелите загиваха край мен.

След време ги признаха за невинни,
Убийците приеха своя грях
И казаха на бедните роднини,
Да не изпитват вече страх от тях.

На стареца те разрешиха даже
Спокойно истината да разкаже.

981.

*Като ти е тъмно, плъхове пусни и стихове ще чуем,
поетите, поетите! - ще ни подмокрят.*

Биньо Иванов.

Заклещени светкавици бучат
На сладкопойна крава във корема
Обаче танковете са на път...
С картечница ще пишат те поема.

Поетът сам копае своя гроб,
А там на хълма кискат се маймуни,
Докато Господ – на съдбата роб,
Ще трябва с Дявола да се целуне.

Изви се крехък мирис на тамян,
Но църквата отдавна все мълчи,
А по небето крачи бял шаран
С човешки две разплакани очи.

Природата размахва черни котви;
И тя за нови избори се готви.

982.

Без Зло Доброто е наразлично,
Те имат обща граница в душата,
Кое е истинско, кое е мнимо,
Решава победителят в борбата.

Борбата е напрегната и вечна,
Започнала е в ада и във рая,
Развързката все още е далечна,
А и дали ще дойде не се знае.

За жертвите отляво и отдясно
Е обичайно да се съжалява,
Историята ги брои безстрастно
И после във проценти ни ги дава.

Но на планетата ни всеки жител
Отгатва лесно кой е победител.

983.

Мъдрецът беше много преживял
Покрай властта на не едно правителство,
Системата до дъно бе разбрал
И затова бе все под попечителство.

Доказваха, че е напълно луд,
Мотаха го из всевъзможни болници
И го лекуваха с насилствен труд
В компания със другите неволници.

Когато се наложи най-накрая
Завинаги да се пресели в рая,
На своя опит като обобщение

Написа със треперещо перо:
Направиш ли на хората добро,
Ще трябва да очакваш отмъщение.

984.

Над всичките изстрадали земи
Се носят благородните слова:
Човекът денонощно се стреми
Да отстоява своите права!

Права човешки? – Но къде са те?,
В музеите се срещаме със тях
Изреждат се от нула до стоте,
Но се мълчи за правото на страх.

Страхът е на правата най-отпред,
Като водач навред изпъква той,
Подръжници използват го безчет
И с кръв го защитава всеки строй.

Безспорно обществото ще е здраво,
Страхът когато е свещено право.

985.

Мошеници, крадци и политици
Прибират де що сварят в този свят,
Натрупват куп от кървави жълтици,
За да ги скрият в титлата “богат”.

“Богат”?! – Във тази дума се събира
Престъпна стръв към пъклени дела,
Подклаждана от вярност към кумира
С огромна зев и сребърни крила.

Богатият бандит излиза смело
От сянката на занаята свой,
Следите заличава си умело
И иска да го смятат за герой.

Най-ненавижданият богаташ
Е този със червен партиен стаж.

986.

Когато човекът със много пари
Във изблик на ярост жена си закла,
Съдиите щедро със злато дари,
А на обвинителя купи кола.

Започна огромен и шумен процес,
Но още на първия ден във съда
Доказано бе, че в часа на арест
Служители са нарушили реда.

Убиецът бил неприлично руган
И всичките медии викнаха в хор:
“Човекът по грешка е бил задържан,
Не бива да бъде изпращан в затвор!”

Притиснат от златната правда дословно,
Накрая съдът го осъди условно.

987.

Безумната и ненаситна страст
На слабия е жаждата за власт!

Властта го прави смел, добър, красив,
Любим за всички, много талантлив...

Без да е учил нявга за вишист
Навсякъде е пръв специалист,

Той лекар е, минеролог, химик,
Електроинженер, математик,

Не може нищо да върви напред
Без неговия прозорлив съвет,

А всеки, който него е възпял,
Парички има, служба и медал.

Но падне ли от висшия си пост,
Отново става грозен, слаб и прост.

988.

Живее ли човек преди смъртта?
Това е тайната на битието.
Безспорно той живее чрез плътта,
Но за душата питаме Небето.

А цяла вечност вече То мълчи,
Оставя ни самички да решим
Научно как да се разграничи
Сатанаил от божи херувим.

Нима живот живее онзи мъж,
Със бомбите си заличил цял град
И е прочут в света на шир и дълж
Със диагноза “войнстващ психопат”?!

По този казус аз със доста хора
По всяко време съм готов да споря.

989.

*Когато добрият слуга влезе в една празна стая, тя
става още по-празна.*

(Антони Хопкинс)

С появата на втория човек
На този свят се е родил слугата,
Той слага равенството във ковчег
И го скрепява с петдесет печата.

Възниква нуждата от господар,
Слугите ден и нощ да управлява –
Вожд, цар или партиен секретар,
Той с пълни шепи правда ще раздава.

За поста вечно има кандидат
И той разпръсква правда без пощада,
Ликът му украсява всеки град,
А статуята му е на площада.

Чрез господарството и чрез слугинството
Се пази на държавата единството.

990.

Кога духовното човекоядство
Ще бъде спряно чрез всеобщ закон?
И докога всесилното злорадство
С омраза ще укрепва своя трон?

Душата е с нетленни измерения,
А образът ѝ трудно защитим
От всякакви зловещи престъпления
На този век, навек непоправим.

Голяма е гмежта на канибалите
И всичките са със изискан стил,
Душиците, които са изяли те,
Едва ли някой би ги преброил.

Законите са правени от тях
И им прощават всеки сторен грях.

991.

Убиха ме чрез съд и чрез присъда
На някакъв фалшив народен съд,
Където заповед убит да бъда
Пристгнала по телеграфен път.

Желаела партийната централа
Да преизпълни своя кървав план
И за целта била на мен се спряла
В съда за смърт да бъда призован.

От председателстващата персона
Получих само груби ругатни,
Докато чакаше на телефона
Кого след мен със смърт да осени.

На Оня свят, далеч от края роден,
Аз мъртъв съм, но съм със дух свободен.

992.

Исус Христос от двајсетина века
Не може в порива си благороден
Светия Дух да вдъхне на Човека
И той да стане за Небето годен.

А грешниците целите си грешни
Постигат винаги за кратко време,
Делата им са до едно успешни
И семето им – плодородно семе.

Тираните, властта си щом прегърнат,
Най-важната от всичките задачи
Е хорицата мирни да превърнат
Във лесно управляеми палачи.

Защо така е тука на Земята
Навярно чудят се и божествата.

993.

Той бе поет, но бе поет особен,
Властта да хвали беше неспособен,

Нерядко за свободното си слово
Затварян бе отново и отново.

Ценяха го обаче във чужбина,
Там името му като гръм премина -

При липсата на стихотворна стъпка,
Откриха в него нова, свежа тръпка.

Но, както стана някога във Чили,
Накрая взеха връх добрите сили,

Умря омразната тоталитарност,
Но също неговата популярност...

Оказа се, че той е бил обичан,
Защото от властта е бил отричан.

994.

*Той целият сияеше от проникателност.
Фр. Кафка, "Присъдата".*

Безспорно проникателен е Вожда,
Когато дава право на живот
Или пък някого със смърт спохожда
За благо на своя мил народ.

Той вижда всичко, всичко му е ясно
За нещото, наричано Човек -
Това двуного би било опасно
Ако хомотът му е твърде мек.

С каква любов той винаги го чисти
От бурена на страшните слова,
С които враговете антихристи
Заплашват царствената му глава!

За неговата строга проникателност
Каква ще е народната признателност?

995.

В една далечна приказна страна,
Наричана от всички земен рай,
Живеят днес човешки племена
Със странен, но полезен обичай.

Водачите им, паднат ли от власт,
Отнасят куфарчета със пари,
Обрани в предпоследния им час,
Без страх, че някой ще ги провери.

Бивш полицай превръща се в банкер
И собственик на цял окръжен град,
А шефът комунист – в милионер
Със необятен дом като палат.

Те не признават общите закони,
А само кодекса на Ал Капоне.

996.

На паметника аз изглеждам едър,
Макар че всъщност съм със нисък ръст,
Там строен съм като ливански кедър
Със заплашително издигнат пръст.

Аз на човечеството бях учител,
Наричаха ме гений, вожд, баща,
Над всички врагове бях победител,
И щедро разполагах със властта.

Най-виден философ бях и писател,
Удостоен със почести безчет,
На всякакви съвети председател
И даже пръв експерт-езиковед.

За жалост повече не съм водач...
Останах само с титлата “Палач”.

997.

*Бог е сътворил Човека и след като се е
разочаровал от него, създал маймуната.
Марк Твен.*

На хората оставям във наследство
Живота си, живял сред комунизъм,
И позитивното си черногледство,
И негативния си оптимизъм.

Неправдата обхваща всички класи
Със смешните им партийки безумни –
Те грижат се предимно за властта си
С безбройните си маскаради шумни.

Едно се върши, друго се говори
И ние бързо свикваме с лъжата,
Героите ни гният по затвори
Или са закопани във земата.

Така било е винаги в света -
През времето преди и след Христа.

998.

Имперският стомах е ненаситен,
Той гълта кървава земя безспир
По силата на порив първобитен
Във името на някой сляп кумир.

Поглъща стръвно малките държави
Без бой, но много често и чрез бой,
С лъжливото усещане, че прави
Услуга на обществения строй.

Преляждането рано или късно
Довежда до величествен разпад
На съществото лъскаво, но мръсно,
Излъчващо отровен дим и смрад.

Империите винаги загиват,
Но първо те реки от кръв проливат.

999.

Целият свят е сцена.

У. Шекспир.

Така твърди великият Уил
И сред пророците най-пръв е бил.

Описва ни във профил и анфас
Без да прикрива вълчата ни страст.

Стремеж към власт на всякаква цена
Той вдъхва и на мъж, и на жена,

А после под изкуствено небе
Без жал той бърза да ги погребете

Сред воплите на главния герой,
Загиващ гордо във неравен бой.

За щастие реалният живот
Намира винаги резервен ход,

Защото във мащаба на Вселената
Събитията се редят *зад* сцената.

